

Het trompetteam: Rob Bruynen (links) en Carlo Nardozza.

foto Loraine Bodewes

Ook de docenten leren

door Jan Cuijpers

Het is acht uur 's avonds en bijna terloops zijn we getuige van vervagende grenzen tussen de afdeling klassiek en de afdeling jazz aan het conservatorium. Rob Bruynen (55) heeft, inclusief een uitvoering met de WDR Bigband waar hij met symfonieorkest en Jazzbigband de *Swingsymfonie* van trompetkoning Wynton Marsalis heeft gerepeteerd, al een werkdag van twaalf uur achter de rug als zich een tweedeaars trompettiste klassieke muziek uit Bergen bij hem meldt. Ze heeft de raad gekregen om bij Bruynen langs te gaan, omdat ze de mogelijkheden van het lichte genre wil ontdekken. Bruynen neemt de tijd om samen met haar te spelen, haar niveau in te schatten en haar vooral gerust te stellen. Na een halfuurtje maken ze een afspraak voor een volgende les, en Bruynen geeft haar de raad zo snel mogelijk een bigband te zoeken waarin ze ervaring op kan doen.

„IK BEN DOOR MIJN DERTIGJARIGE ervaring een bigbandman bij uitstek”, vertelt Bruynen eerder op de middag, als hij samen met zijn nieuwe collega Carlo Nardozza (33) het hoe en waarom van de uitbreiding van het aantal trompetdocenten toelicht. „Ik ben van de structuur, de dagelijkse routine en Carlo is een comboman en solist.” Nardozza daarop inhakend: „Rob zei altijd, toen ik nog les van hem had: je moet zorgen dat je solist wordt. Leadtrompettisten moeten de hele avond hard werken, solisten krijgen het grote applaus. Het zou niet goed zijn als we hetzelfde waren. Dan voeg ik niets toe.” De Belg Nardozza en de Maastrichtenaar Bruynen hebben elkaar op een curieuze manier leren kennen. Bruynen staat, als zijn werk het maar even toelaat, met carnaval op het Vrijthof te improviseren op de Maastrichtse carnavalsliedjes. „Op een gegeven moment hoor ik een andere trompettist, een stuk verderop in de mensenmassa, dat ook doen. We speelden tegen elkaar op en hij kwam me vragen: *wie zijt gij eigenlijk?* Een poosje later kwam-ie toelating doen

voor het conservatorium. Zei-ie tegen z'n vader: dat is 'm”, lacht Bruynen. Carlo Nardozza's komst naar Maastricht past perfect in het model dat het nieuwe hoofd van de jazzafdeling elders op deze pagina schetst: ze wil graag alumni terughalen naar het conservatorium. En hoewel Nardozza vijf jaar leerling is geweest van Bruynen, zien ze elkaar inmiddels als gelijken. „Carlo is een andere denker, een andere generatie. Ik voel me inmiddels senior. Ik sta altijd open voor nieuwe ideeën en die heeft hij. Hij laat een frisse wind waaien. En ik voel me trots als hij tijdens een jamsessie de oren van mijn kop speelt. Zoals ik er trots op ben dat al mijn leerlingen hun brood met hun trompetspel kunnen verdienen.” De vroegere leerling: „Ik heb het gevoel dat we gelijkwaardig kunnen functioneren. We hebben daar regelmatig overleg over. Maar als ik ergens mee zit, is Rob de eerste bij wie ik langsga. Hij is mijn collega, maar ook mijn mentor.” Bruynen voelt zich niet overvleugeld: „Ik heb zelf bij Sigrid Paans op de deur geklopt of er een trompetdocent bij zou kunnen komen. Op die manier kan ik eindelijk eens een semester vrijmaken om bijvoorbeeld met de conservatoriumbigband te werken, daar ligt mijn expertise en het komt er anders veel te weinig van.” Bruynen vindt dat de lichte muziek de hofbrauw-wereld in moet, dat de klassieke afdeling meer moet openstaan voor lichte muziek: „In de orkestwereld worden steeds meer

“ Er zijn steeds meer cross-over projecten, maar de kennis bij musici houdt daarmee geen gelijke tred.

Hoofdvakdocent trompet Rob Bruynen.

cross-over projecten gedaan en kennis van lichte muziek is vaak niet aanwezig, de muzikale kloof wordt steeds kleiner, maar de kennis bij de musici houdt geen gelijke tred. In de VS zie je steeds vaker klassieke musici net zo makkelijk in jazzformaties spelen. Een kwestie van opleiding en tijd. Het instituut conservatorium moet de deuren openzetten, zodat mensen binnen kunnen lopen en niet moeten wachten tot de toelating. De studenten die naar de jazzafdeling komen, zijn meestal pas een jaar of twee bezig met jazz, die klassiek gaan doen al tien jaar, vanaf hun achtste. Jazzstudenten komen vaak ook iets ouder binnen. Meestal ben je pas rond je achttiende serieus in staat de draai naar jazz te maken. Daarom is het belangrijk dat muzikanten die toelating willen doen voor de jazzafdeling al twee tot drie jaar daarvoor worden begeleid.”

NARDOZZA VINDT DAT STUDENTEN tegenwoordig te weinig jamsessies spelen: „Dat is ook niet makkelijk, want je zit in een opleiding en als je dingen af moet hebben voor de volgende les, kun je niet jammen. Ik moest het doen. Ik liet het huiswerk er voor liggen.” Nardozza, die overigens hoofdvakdocent is aan de conservatoria in Gent en Brussel en improvisatieles geeft aan de muzikschool in Hasselt, hoopt eerst en vooral het slag trompettisten aan te trekken dat geïnteresseerd is in de constructie die het conservatorium Maastricht nu aanbiedt. „Studenten die een jaar bij mij komen en daarna een jaar bij Rob, bijvoorbeeld. *The best of both worlds.*” En tot slot de hamvraag: waarom zijn jullie hoofdvakdocent? Bruynen: „Vanwege het intrinsieke gevoel dat ik mijn jarenlange internationale ervaring door wil geven aan de student. Het is een hartzaak. Als ex-studenten door mijn begeleiding met hun eigen cd uitkomen, op jazzfestivals of bij Marco Borsato spelen, krijg ik daar een gevoel van trots voor terug.” Nardozza: „Ik heb altijd het gevoel dat ik iets moet terugdoen voor de maatschappij. Ik wil graag voeling houden met de jonge generatie. Als docent geef je niet alleen, je leert ook bij.”

137

Het totaal aantal studenten op de jazzafdeling Maastricht bedraagt 137.

30

Aantal docenten jazz: 30.

33%

Docenten uit Duitsland en België: 33%.

75%

Buitenlandse studenten uit Europa, Zuid- en Noord Amerika & Azië en één studente uit Australië: totaal 75%.